

Estimada Simone,

cal que comenci, com de costum, excusant-me... No vaig respondre la teva invitació de Nadal (sé que la meva mare t'havia escrit), perquè fins a fi de vacances no vaig saber si, malgrat tot, faria o no una passada per casa teva; i després em vaig fer el projecte de venir a Leysin per Pasqua, i vaig esperar a estar-ne segura per a escriure't. Però em vaig ben equivocar... Ara t'escric des de París, on m'ha dut un estúpid abscess a la gola, que m'ha pres una quinzena de dies. Ja està pràcticament guarit, però encara n'estic aixafada.

Digue'm com te va, i el que penses fer. ¿Vindràs a Enghien, per Pasqua? Que n'estaria, de contenta, de veure't. Més que més quan, decididament, no ens arribem a escriure. De debò, em demano per quin fenomen psicològic idiota no t'escric. Si et pogués escriure banalitats, com a tanta gent, no em costaria pas tant; i si et pogués escriure tal com et parlo, tampoc; però espero estúpidament la inspiració, i no ve mai. I encara l'hi trobo més, d'estúpid, pel fet que no tinc noves teves i hi ha moments que això m'inquieta. ¿Va tot bé, però? espero.

Per aquí no hi ha novetats, tret que tot va de dret al feixisme, o almenys a una dictadura molt reaccionària; però això ja ho saps. Totes les informacions de Rússia són desesperants. D'Alemanya, val més no parlar-ne. És inútil, doncs, entretenir-se amb tot plegat.

En Chartier està un xic malalt. Llegeix, escriu, però no es veu amb ningú. Té rodaments de cap -li vénen de l'orella, sembla. Quant als N., semblen molt excitats i es preparen a barrar el pas al feixisme parant el pit.

Jo, just el contrari, he decidit de retirar-me completament de tota mena de política, tret de la recerca teòrica. Això no exclou pas absolutament, per a mi, la participació eventual en un gran moviment espontani de les masses (a files, com a soldat), però no hi vull cap responsabilitat, per petita que sigui, ni indirecta, perquè estic segura que tota la sang que es vessarà es vessarà debades i estem vençuts per endavant.

Tot plegat no fa pas posar content. Si ens veiem, en parlem.

Doncs, au, vinga, ràpidament una carta (adreçada a París), per a dir-me com te va i què penses fer.

Nota:

Carta a Simone Pétrement, que s'estava a Leysin (Suïssa), escrita poc abans de Pasqua, vora el 20 de març de 1934, des de París.